

Μην δολοφονείς τον χρόνο, απλά Ανάστησε τον...

Φεύγει πάλι αυτός ο χρόνος εεε; Ναι θυμάμαι αυτό το τραγουδάκι « παει ο παλιός ο χρόνος ας γιορτάσουμε παιδιά.....» Αλλά σκέφτομαι πλέον και που πάει; Ταξιδεύει; Κινείται; Υπάρχει μάλλον καλύτερα ο χρόνος ή είναι μια δική μας επινόηση; Μήπως το φτιάξαμε εμείς για να μετράμε το άγχος και τον φόβο μας, την ανασφάλεια και την αβεβαιότητα μας;

Μήπως εγώ μέσα στην ονειρική μου γλώσσα φαντάζομαι και θέλω να υπάρχει. Και που θέλω να πάει να φύγει να τελειώσει; Να τελειώσει τι; Σε σχέση με ποιον;

Ο άνθρωπος ξέρετε καλοί μου φίλοι, έχει μια πολύ κακή σχέση με τον χρόνο. Ενώ ο Θεός στο πρόσωπο του Χριστού, μας τα «φτιάχνει» με τον χρόνο, εμείς όλο τα χαλάμε και μετράμε με ώρες θανάτου και όχι ζωής.

Τι κάνουμε λοιπόν, καθημερινά προσπαθούμε να «σκοτώνουμε» τον χρόνο μας. Να δολοφονούμε τις στιγμές μας.

Τι λέμε όταν τελειώνει μια μέρα; «Αχ πάει και αυτή η μέρα», λες και έφυγε από πάνω μας το μεγαλύτερο βάρος. Αντί να κλαίς όπως έλεγε και ο μακαριστός Χρόνης Μισσιος για ακόμη μια μέρα που χάθηκε, εσύ χαίρεσαι που έφυγε σκορπώντας ευκαιρίες.

Δολοφόνοι είμαστε όλοι. Της ίδιας μας της ζωής, της ύπαρξης που μας δωρίστηκε. Ο Χριστός μέσα από την παρουσία του στον κόσμο και ιδιαίτερα με την Ανάσταση του, ουσιαστικά δίνει αξία στην ζωή, στις στιγμές, και εγκαινιάζει την περίοδο ενός νέου χρόνου. Το τέλος που γίνεται διαρκώς αρχή. Της αρχής που δεν γνωρίζει τέλος. Του παρόντος που γίνεται η σημαντικότερη και ίσως μοναδική ευκαιρία ζωής και ύπαρξης. Γιατί ο κατακερματισμένος χρόνος, εκείνος που σε κυνηγούσε με τον θάνατο, αποκτά νόημα με ένα Θεό που εισέρχεται σε αυτόν και του δίνει αιώνιες διαστάσεις.

Με τον Χριστό ο χρόνος πλέον «μεταμορφώνεται από ένα παγιωμένο πεδίο

καταστάσεων και σχέσεων και ανοικτό πεδίο δυνατοτήτων».

Εκείνο λοιπόν που ίσως θα μπορούσε να είναι ένα νέο στοίχημα για την ζωή μας και τον «χρόνο» μας, είναι, ο χρόνος να μεταμορφωθεί σε πλαίσιο ευκαιριών και εμπειριών ζωής. Να μην το κυνηγάμε να φύγει, να χαθεί, να περάσει, αλλά να τον διψάμε ως ζωής, εμπειρία, επικοινωνία, δημιουργία, έκφραση, σχετισμό με πράγματα και πρόσωπα, χαρά και ευλογία.

Γιατί μονάχα το νόημα που αποδίδεις εσύ στις στιγμές κάνει τους δείχτες να γυρίζουν χαρμόсуна και ουσιαστικά.

Γιατι ο χρόνος δεν υπάρχει για να τον ξεφορτωνόμαστε “ουφφφ παει και αυτή η μερα.... πέρασε και αυτό..... ” αλλά για να τον ζούμε, με δοξολογία και ευχαριστία, μονάχα ως ευκαιρία. Να λες ευχαριστώ και να κυλούν τα ρολόγια της ζωής στην αγκαλιά της θάλασσας σου.

Καλή χρονιά!!!!

π. Λιβυος

Πηγή: plibyos.blogspot.gr